

บทที่ 6

ละครจินตนิยม (Romantic Drama) และ เมโลดราม่า (Melodrama)

ในศตวรรษที่ 19 มีละครเกิดขึ้น 2 รูปแบบ คือ ละครจินตนิยม (Romantic Drama) และ เมโลดราม่า (Melodrama) ละครจินตนิยม ครอบคลุมละครอยู่เฉพาะในช่วงครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 คือ ช่วงปี ค.ศ. 1800–1850 แต่ เมโลดราม่า ครอบคลุมละครอังกฤษและอเมริกาตลอดศตวรรษที่ 19 และได้รับความนิยมอย่างสูง ฉากละครได้รับการปรับปรุงจัดแต่งให้สมจริงมากยิ่งขึ้น

สาระสำคัญ

1. ละครจินตนิยม เกิดจากปฏิกิริยาโต้ตอบความเคร่งครัดในกฎระเบียบ นีโอ-คลาสสิก¹ และด้วยความเชื่อในธรรมชาติที่ดีงามของมนุษย์ โดยมากละครประเภทนี้จะแต่งขึ้นโดยไม่คำนึงถึงแบบแผนและวิธีการแสดงบนเวที คือเขียนขึ้นเพื่อให้อ่านมากกว่าให้นำมาแสดง
2. นักแต่งบทละคร จินตนิยม ที่มีชื่อของอังกฤษ คือ เจมส์ เซอริตัน โนลส์ (James Sheridan Knowles) (1784–1862) และ เอ็ดเวิร์ด จอร์จ บูลเวอร์-ลิตตัน (Edward George Bulwer-Lytton) (1803–1873)
3. เมโลดราม่า เป็นรูปแบบของละครที่ได้รับความนิยมอย่างสูงในศตวรรษที่ 19 เป็นละครเร้าอารมณ์ที่มุ่งให้ความบันเทิงด้วยการผูกเรื่องที่ดำเนินไปอย่างตื่นเต้นโลดโผน ไม่คำนึงถึงเหตุผลมากนักตัวละครมีลักษณะนิสัยตายตัว² (typed character)
4. ฉากละครในศตวรรษที่ 19 เน้นความเป็นจริงในทางประวัติศาสตร์และแสดงให้เห็นรายละเอียดต่าง ๆ อย่างสมจริง โดยมีลักษณะเป็นรูปกล่อง (box set)

¹ คุบทที่ 5 หัวข้อ ประเภทละครยุคฟื้นฟูราชบัลลังก์

² คุบทที่ 1 หัวข้อ ตัวละคร และการวางลักษณะนิสัยตัวละคร

5. แนววิจารณ์ บทละครเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN ซึ่งเป็นเมโลดรามายอดนิยม

จุดประสงค์ หลังจากศึกษาบทที่ 6 จบแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. บอกลักษณะและที่มาของละครจินตนิยมได้
2. ยกตัวอย่าง นักแต่งบทละครจินตนิยม พร้อมตัวอย่างบทละครได้
3. บอกลักษณะ เมโลดรามมา พร้อมยกตัวอย่างบทละครประเภทนี้ได้
4. บอกลักษณะฉากและแบบแผนวิธีการแสดงละครในศตวรรษที่ 19 ได้
5. วิเคราะห์วิจารณ์ ละครเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN ได้ตามที่กำหนดให้

ที่มาและลักษณะของละครจินตนิม

ลัทธิจินตนิม (Romanticism) เกิดขึ้นจากปฏิกิริยาโต้ตอบความเคร่งครัดในกฎระเบียบแบบ นีโอคลาสสิก¹ รวมทั้งแนวความคิดเรื่องเสรีภาพส่วนบุคคล และความเชื่อเรื่องอำนาจของสัญชาตญาณซึ่งอยู่เหนือเหตุผล โดยผู้ที่นิยมลัทธินี้จะเน้นถึงความสวยงาม ซึ่งมีความแปลกที่นำหลงไหลแฝงอยู่ (Exoticism) โครงสร้างของบทละครจะไม่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของการกระทำ เวลา และสถานที่² ตามแนวกรีกโรมัน แต่เนื่องจากในประเทศอังกฤษมิได้รับเอาอิทธิพลของขบวนการนีโอคลาสสิกไว้มากนัก ประกอบกับประเทศอังกฤษมีนักแต่งบทละคร ซึ่งมีลักษณะตรงตามความเชื่อของลัทธิจินตนิมอยู่อย่างพร้อมมูลแล้ว คือ วิลเลียม เชกสเปียร์³ (William Shakespeare) ดังนั้นประเทศอังกฤษจึงดูเหมือนกับไม่ได้รับอิทธิพลของลัทธิจินตนิมมากเท่าที่ควรในช่วงต้นศตวรรษที่ 19

ผู้นิยมลัทธินี้เชื่อว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก ดังนั้นสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกจึงมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นักแต่งบทละครในยุคนี้เขียนเกี่ยวกับธรรมชาติที่มีได้ถูกปรุงแต่งโดยน้ำมือมนุษย์ บทละครจึงมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติหรือคนซึ่งต่อต้านความจอมปลอมของสังคม และแสวงหาเสรีภาพของการกระทำและความคิด จึงทำให้เกิดตำนานเกี่ยวกับวีรบุรุษแห่งท้องถิ่น (folk heroes) ซึ่งฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมและศีลธรรม “ความจริง” ที่นักแต่งบทละครต้องการเสนอบนเวทีเป็นสิ่งซึ่งไม่มีขอบเขตจำกัด จึงอยู่เหนือความสามารถของมนุษย์ที่จะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ผู้ที่สามารถจะเข้าใจ “ความจริง” ได้อย่างลึกซึ้งและแสดงออกให้ผู้อื่นรับรู้ได้ คือ อัจฉริยะบุคคล (genius) นักแต่งบทละครที่ดีจะต้องสามารถถ่ายทอด “ความจริง” ออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ได้ โดยไม่ทำตามกฎเกณฑ์ คือสามารถสร้างกฎเกณฑ์ในการแต่งบทละครขึ้นเอง อัจฉริยะบุคคลจึงมักจะมี ความขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคมด้วย และการแต่งบทละครจะไม่คำนึงถึงระเบียบวิธีการแสดงบนเวที จึงมีละครหลายเรื่องที่ไม่ได้รับการจัดแสดง

¹ คุบท์ที่ 5 หัวข้อละครยุคคีนูราชาบัลลังก์

² คุบท์ที่ 2 หัวข้อละครแทรกจิตกรีก

³ คุบท์ที่ 4 หัวข้อนักแต่งบทละครยุคอิลิซบิธัน

นักแต่งบทละครจินตนิมม

ประเทศอังกฤษ ไม่ได้รับอิทธิพลจากขบวนการ นีโอคลาสสิก มากเท่ากับประเทศอื่น ๆ ในยุโรป เช่น ฝรั่งเศส และอิตาลี ดังนั้น การเปลี่ยนแปลง แนวการแต่งบทละครมาเป็นแนวจินตนิมม นี้ จึงมิใช่การปฏิบัติทางความคิดอย่างรุนแรง และการเปลี่ยนแปลงนี้ค่อยเป็นค่อยไปตลอดศตวรรษที่ 18 อยู่แล้ว ดังนั้นในประเทศอังกฤษจึงไม่มีบทละครจินตนิมมที่ดีเด่น ประกอบกับลักษณะ อัจฉริยะบุคคล ตามแนวความเชื่อ จินตนิมม นั้นมีอยู่พร้อมมูลแล้วในนักแต่งบทละครผู้ยิ่งใหญ่ แห่งยุคอลิซเบิธัน (Elizabethan) คือ วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare)

นักแต่งบทละคร จินตนิมม ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักดีมี 2 คน คือ

1. เจมส์ เซอริตัน โนลส์ (James Sheridan Knowles) (1784—1862) เขาเป็นนักแสดงด้วย และมีชื่อเสียงเนื่องจากบทละคร แทรจิดี เรื่อง VIRGINIUS นอกจากนั้นเขาเขียนบทละครเรื่องอื่น ๆ อีก รวมทั้งสิ้น 24 เรื่อง อาทิเช่น WILLIAM TELL ซึ่งเป็นเรื่องของวีรบุรุษแห่งท้องถิ่น THE HUNCHBACK เรื่องราวของชายหลังค่อมผู้บูชาความรักซึ่งเกิดขึ้นในยุคกลาง เรียกแนวละครประเภทนี้ว่า กอธิค แทรจิดี (Gothic¹ Tragedy) และละครคอเมดี้ เรื่อง THE LOVE CHASE ละครส่วนใหญ่ของเขาเขียนโดยใช้บทเจรจาเป็นกลอนเปล่า (blank verse) และใช้ฉากในอดีต

นักวิจารณ์หลายคนกล่าวว่า โนลส์ เป็นนักแต่งแทรจิดีสสมัยใหม่ที่ดีที่สุด และเป็นเชกสเปียร์สมัยใหม่ด้วย เนื้อเรื่องละครของเขาส่วนใหญ่ คือความสัมพันธ์ในครอบครัว เช่น ความรักระหว่าง พ่อกับลูกชาย ในเรื่อง WILLIAM TELL ความรักระหว่างพ่อกับลูกสาวในเรื่อง VIRGINIUS ซึ่งความผูกพันในครอบครัวนี้ทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมได้เป็นอย่างดี

2. เอ็ดเวิร์ด จอร์จ บุลเวอร์-ลิตตัน (Edward George Bulwer-Lytton) (1803—1873) ซึ่งมีชื่อเสียงเนื่องมาจาก แทรจิดี เรื่อง THE LADY OF LYONS และ RICHLIEU ซึ่งได้รับการจัดแสดงติดต่อกันมาเรื่อย ๆ จนถึงศตวรรษที่ 20

นอกจากนี้ยังมี นักเขียน นักประพันธ์ และกวี หลายคนที่หันมาเขียนบทละครโดยไม่ยอมประยุกต์บทละครของตนให้เข้ากับแบบแผนวิธีการแสดงบนเวที จึงทำให้ผลงานไม่ได้รับการจัดแสดงเป็นส่วนมาก อาทิเช่น ไบรอน (Byron) เชลลีย์ (Shelly) และ บราวนิง (Browning)

¹เป็นคำคุณศัพท์ หมายถึง แห่งยุคกลาง, ที่เกี่ยวกับยุคกลาง นักแต่งบทละคร จินตนิมม มักจะเขียนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในยุคกลาง เพื่อก่อให้เกิดความแปลกเร้นลับและน่ากลัว

เมโลดรามมา (Melodrama)

ในขณะที่ละครจินตนิมม มีพัฒนาการอยู่นั้น เป็นระยะเดียวกันกับที่ เมโลดรามมาเริ่มเกิดขึ้น และได้กลายเป็นรูปแบบละครยอดนิมม ในศตวรรษที่ 19 และยังคงครองเวทีละครตลอดศตวรรษแม้ว่าละครจินตนิมม จะเสื่อมความนิยมลงเมื่อปี ค.ศ. 1850

เมโลดรามมาตามรูปศัพท์แปลว่า ละครประกอบดนตรี melo หมายถึงดนตรี และ drama หมายถึง ละคร กล่าวคือละครประเภทนี้มักมีดนตรีประกอบ โดยดนตรีจะเน้นอารมณ์ในแต่ละฉาก ทำให้ผู้ชมเข้าถึงสถานการณ์ในละครได้ โดยปรกติแล้วเมโลดรามมา มักจะมีเพลงประกอบเหตุการณ์ (incidental song) และระบำประกอบด้วย ลักษณะโดยทั่ว ๆ ไป ของ เมโลดรามมา จะมีปรากฏอยู่บ้างแล้วในละคร เช่นทิเมเนทิล¹ ในศตวรรษที่ 18 กล่าวคือ เมโลดรามมา จะเน้นเรื่องกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมจรรยา เรื่องการทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ตัวละคร จะมีการแบ่งออกเป็น คนดี คนชั่ว อย่างเห็นได้ชัด โดยจะมีตัวละครตกเป็นผู้สร้างความครั้นเครงในบางตอน เมโลดรามมา จึงมักไม่มีการพัฒนาลักษณะนิสัยของตัวละคร หรือถ้ามีก็เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่น่าเชื่อและจะมีการผูกเรื่องให้ดำเนินไปอย่างตื่นเต้นโลดโผน ไม่คำนึงถึงเหตุผลมากนัก มีปมปริศนา (suspense) และการหักมุมกลับของเหตุการณ์ (reversal) หรือการค้นพบโดยมิได้คาดหมาย (discovery) และเหตุบังเอิญที่ไม่คาดฝัน (coincidence) เพื่อให้เรื่องตื่นเต้นชวนติดตาม โดยมากมักจะมีการผูกเรื่อง โดยทำให้เกิดเหตุบังเอิญต่าง ๆ ที่ไม่สมเหตุสมผลเพียงเพื่อให้เรื่องราวดำเนินต่อไปเท่านั้น

จะเห็นได้ว่า เมโลดรามมา ให้ความสำคัญกับโครงเรื่องมาก โดยไม่สนใจเรื่องการพัฒนา ลักษณะนิสัยของตัวละคร ทำให้เกิดตัวละครตายตัว ที่มีลักษณะนิสัย และการกระทำคล้ายคลึงกันในละครหลาย ๆ เรื่อง (stock character) โครงเรื่องของเมโลดรามมา มักจะได้มาจากหลายแหล่ง เช่น เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ บทความในหนังสือพิมพ์ นวนิยายยอดนิมม หรือเรื่องชาวบ้าน โดยไม่ว่าจะได้เค้าโครงเรื่องมาจากที่ใด ลักษณะพื้นฐานของ เมโลดรามมา ยังคงเหมือนเดิม

แม้ว่าละครประเภทนี้จะเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 แต่ก็ยังคงได้รับความนิยมมาถึงปัจจุบัน กล่าวคือ ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ ก็ยังมีรูปแบบของละครเรีงรมย์ประเภท

¹ดูบทที่ 5 หัวข้อละครศตวรรษที่ 18

เมโลดรามมา ต่างกันแต่ว่าในปัจจุบันนี้ เนื้อเรื่องจะทันสมัย และมีการเน้นเรื่อง แรงจูงใจ¹ ทางด้านจิตวิทยาของตัวละครด้วย ซึ่งทำให้ตัวละครนั้น ๆ มีบทบาทที่ดีสมจริง สมเหตุสมผลขึ้น

สรุปแล้ว เมโลดรามมา คือละครที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมที่ยังไม่พัฒนาอย่างเต็มที่ในด้านสมอง วัฒนธรรม จิตใจ และศิลปะ กล่าวคือเป็นละครที่ดูง่าย เข้าใจง่าย ไม่ต้องใช้ความคิดมากนัก ดังนั้น จึงได้รับความนิยมสูงสุดในศตวรรษที่ 19 เนื่องจากผู้ชมส่วนใหญ่คือชนชั้นกรรมาชีพที่มีได้รับการศึกษา

ฉากและระเบียบแบบแผนวิธีการแสดงละครในศตวรรษที่ 19

การจัดฉากเน้นความสมจริงตามแนวประวัติศาสตร์ โดยมีรายละเอียดปลีกย่อย แมในฉากดินแดนห่างไกลที่แฝงไว้ด้วยความงามแบบแปลกประหลาด หรือการเดินร่ำของชนต่างชาติที่ต้องปรากฏบนเวที ก็พยายามทำให้สมจริง จึงมีการจัดฉากแบบที่เรียกว่า “โลเคิล คัลเลอร์” (local color) คือ การแสดงสภาพของสถานที่ใดสถานที่หนึ่งอย่างละเอียดสมจริง ซึ่งนำไปสู่การจัดฉากแนวสัจนิยม² (Realistic) ทำให้มีการยกเลิกการใช้ฉากวาดด้านหลังซึ่งม้วนขึ้นลงได้ (drop) และการใช้หลังด้านข้าง (wing) และในช่วงทศวรรษ 1840 มีการจัดฉากแบบที่เรียกว่า “box set” กล่าวคือฉากที่มองดูเหมือนฝาผนัง 3 ด้าน ของห้องล้อมรอบตัวละครอยู่ ในขณะที่ฝาผนังที่ 4 ถูกเปิดเผยออกให้ผู้ชมได้เห็นเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ ฉากแบบนี้ได้รับการปรับปรุงจนถือเป็นมาตรฐานในปี ค.ศ. 1900 นอกจากนี้ยังมีการค้นคิดเวทีแบบหมุนได้ หรือเวทีแบบมีพื้นหลายระดับ ซึ่งสามารถเลื่อนหรือยกฉากต่าง ๆ ให้ปรากฏต่อสายตาผู้ชมได้อย่างรวดเร็ว การจัดฉากจะปิดม่านบังไม่ให้ผู้ชมเห็น และนักแสดงจะแสดงในส่วนฉากที่จัดไว้มากกว่าเวทีส่วนหน้า³ เพื่อเน้นว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ กำลังเกิดขึ้นจริงในห้อง หรือบ้าน ในปี ค.ศ. 1820 เริ่มมีการใช้ แก๊ส แทะตะเกียงน้ำมัน หรือเทียน ทำให้การวาดฉากต้องทำให้สมจริงคือวาดเป็นแบบสามมิติ มีการใช้เครื่องประกอบฉากต่าง ๆ เช่น พรหมปูพื้น การทำเปลวไฟเทียมในเตาผิง เป็นต้น วิธีการแสดงจึงต้องแสดงอย่างสมจริงด้วย ฉะนั้นละครใช้ระบบหมุนเวียนแสดงละคร⁴

¹ คุบท์ที่ 1 หัวข้อละครคืออะไร

² ดูรายละเอียดในบทที่ 7

³ คุบท์ที่ 5 หัวข้อ ระเบียบแบบแผนและวิธีแสดงละครยุคออลิซิปิรัน

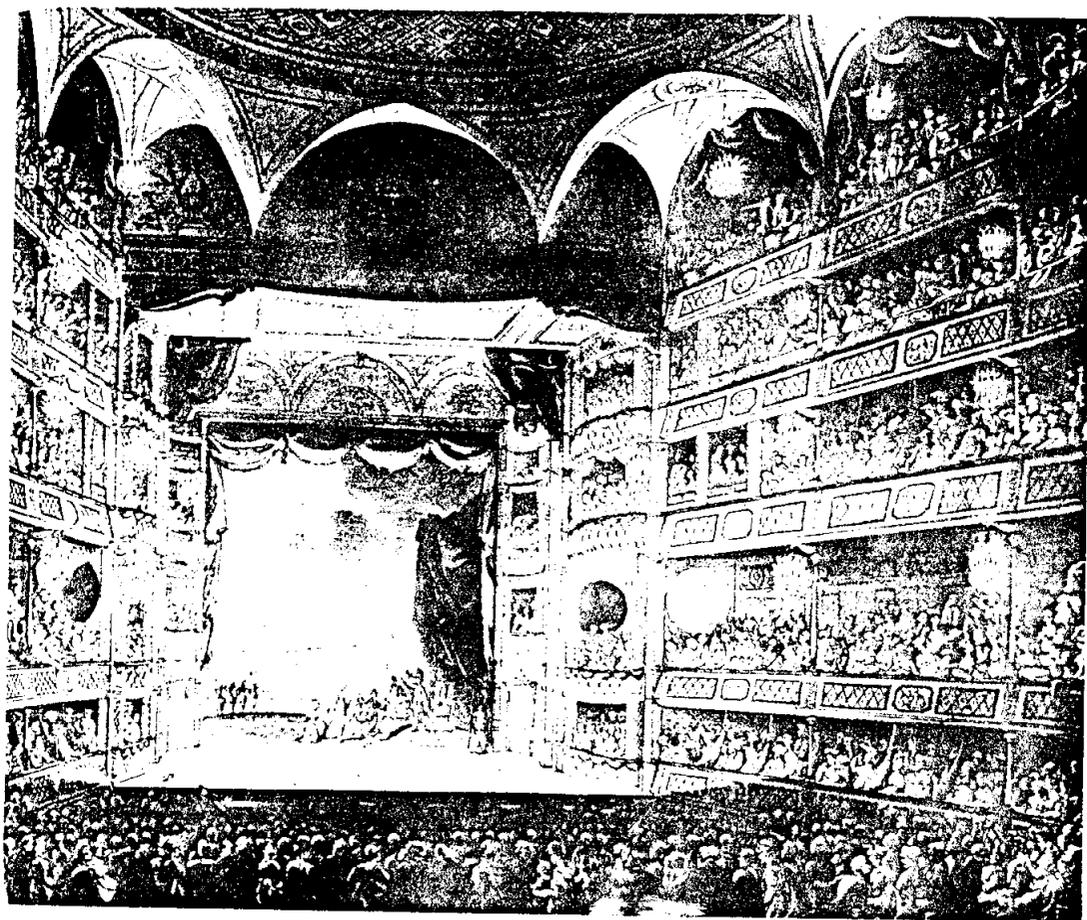
⁴ คุบท์ที่ 5 หัวข้อเดิม

(repertory system) และระบบดารานำแสดง¹ (star system) รวมทั้งมีคณะละครตระเวนแสดงตามเมืองต่าง ๆ ด้วย

ในอเมริกา ละครได้รับความนิยมมากในศตวรรษนี้ ซึ่งแต่เดิมสมัยเมื่อยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษอยู่นั้น ละครไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ครั้นเมื่อประกาศเอกราชเป็นประเทศใหม่แล้ว² ชาวอเมริกันตื่นตัวในประชาธิปไตย และสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศใหม่ของตน จึงเกิดบทละครเขียนขึ้นเพื่อแสดงให้คนชม โดยเน้นเรื่องการใช้เทคนิคความตื่นตาตื่นใจ และความหลากหลายรูปแบบและรสชาติเป็นสำคัญ มิได้เป็นวรรณกรรมดีเด่น คนอเมริกันนิยมไปชมละครมาก และเมื่อการคมนาคมสะดวกมากขึ้นก็มีคณะละครตระเวนแสดงไปตามเมืองต่าง ๆ ทำให้ละครประจำท้องถิ่น และระบบหมุนเวียนแสดงละครเสื่อมความนิยมลงด้วย เมื่อถึงปี ค.ศ. 1900 การแสดงละครในอุคมคติก็คือ การแสดงละครเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งได้รับความนิยมติดต่อกันเป็นเวลานาน (long-run hit) ในทำนองเดียวกันกับละครเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN ซึ่งจะศึกษารายละเอียดต่อไป

¹ใช้ชื่อดารานำแสดงเป็นสื่อในการโฆษณาละคร ผู้ชมละครเนื่องจากชื่นชอบดารานำแสดง

²อเมริกาประกาศอิสรภาพในปี ค.ศ. 1776

ภาพที่ ๑ โรงละคร และเวทีละครสมัยศตวรรษที่ 19

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมเรื่อง ลัทธิจิตนิยม
2. ให้นักศึกษาอ่านงานประพันธ์จิตนิยม ประเภทอื่น เช่น กวีนิพนธ์ ของ บราวน์นิ่ง เซลลี ไบรอน
3. ให้นักศึกษาอ่านบทละครของ โนลส์ เรื่องใดก็ได้ เพื่อให้เข้าใจลักษณะของละครจิตนิยม ดีขึ้น
4. ให้นักศึกษา ชมภาพยนตร์ หรือละครโทรทัศน์ ที่มีลักษณะเป็นละครเรีงรมย์ ประเภท เมโลดราม่า ในปัจจุบัน เพื่อให้เข้าใจลักษณะของ เมโลดราม่า ได้ดียิ่งขึ้น

ตัวอย่างบทละครเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN

ประวัติผู้แต่งและความเป็นมา

แฮเรียท บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) (1811–1896) เกิดในมลรัฐคอนเนตทิคัท สหรัฐอเมริกา เป็นบุตรสาว ของ สาธุคุณ ลีแมน บีเชอร์ (Lyman Beecher) ผู้เคร่งศาสนา เธอจึงมีความสนใจในเรื่องศาสนา และชอบมีส่วนร่วมในงานของส่วนรวม หรือของชุมชน เธอเขียนบทความหลายเรื่องลงในหนังสือพิมพ์ประจำท้องถิ่น เธอได้เรียนรู้เรื่องราวอันทุกข์ทรมานของพวกทาสทางตอนใต้ และได้มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนเองด้วย ต่อมาเธอได้แสดงความรู้สึเกี่ยวกับเรื่องทาสนี้ในนวนิยายเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN ซึ่งได้ตีพิมพ์ในหนังสือ THE NATIONAL ERA ในช่วงปี ค.ศ. 1851–1852 และสามารถขายได้ถึงสี่แสนฉบับใน 1 ปี รวมทั้งได้มีการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ด้วย

ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1852 ผู้จัดการคณะละครทรอย (Troy Company) แห่งนิวยอร์ก ได้มอบหมายให้ จอร์จ เอล ไอเคิน George L. Aiken (1830-1976) นักแต่งบทละครประจำคณะ ดัดแปลงนวนิยายเรื่องนี้เป็นบทละคร โดยใช้เวลาเพียง 1 อาทิตย์ ส่วนใหญ่ ไอเคินคัดลอกคำพูดมาจากต้นฉบับนวนิยายโดยไม่มีการดัดแปลง

มิสซิส สโตว์ ไม่ต้องการให้ผลงานของเธอได้รับการถ่ายทอดออกมาในรูปการแสดงละคร แต่แล้วเนื่องจากกฎหมายเรื่องลิขสิทธิ์ ไม่รัดกุมพอ เธอจึงมิได้รับคำตอบแทนใด ๆ เมื่อละครเรื่องนี้ประสบความสำเร็จ มีผู้ดัดแปลงนวนิยายของเธอหลายคน แต่ ไอเคิน ประสบความสำเร็จมากที่สุด โดยจัดแสดงครั้งแรกที่ นิวยอร์ก เมื่อเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1852 ต่อมาภายหลัง ไอเคิน ได้แต่งเติมบทละครที่มีอยู่เดิมจาก 3 องก์ เป็น 6 องก์ และจัดแสดงอีกครั้งหนึ่งที่

นิวยอร์ก ในปี ค.ศ. 1853 ซึ่งได้รับความนิยมอย่างสูง ต้องแสดงติดต่อกันถึง 325 รอบ

เนื่องจากละครเรื่องนี้ แบ่งออกเป็นฉากย่อย ๆ ถึง 30 ฉาก จึงไม่สามารถวิเคราะห์วิจารณ์ได้เฉพาะส่วน และเนื่องจากหัวใจสำคัญของ เมโลดราม่า คือ โครงเรื่องที่ผูกต่อกันโดยเหตุบังเอิญอันเหลือเชื่อเพื่อให้ชวนติดตาม การศึกษาละครเรื่องนี้ให้ได้รสชาติจึงต้องอ่านทั้งเรื่อง เพื่อให้สามารถเข้าใจวิธีการดำเนินเรื่อง การสร้างปมปริศนาเพื่อก่อให้เกิดความเคลงใจสงสัย การค้นพบที่ไม่คาดฝัน และการหักมุมกลับของเนื้อเรื่อง ซึ่งก่อให้เกิดความตื่นเต้นชวนติดตาม การวิเคราะห์วิจารณ์ตัวละครเอกทำได้โดยสังเกตจากการกระทำและบทเจรจาว่าตัวละครตัวใดเป็น “ตัวดี” ตัวละครตัวใดเป็น “ตัวร้าย” ซึ่งจะมีปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดไม่มีการเคลือบแคลง

ตัวอย่างบทละครที่ตัดตอนมาเฉพาะองก์ที่ 1 ซึ่งแบ่งออกเป็นฉากย่อย ๆ ดังเรื่องย่อต่อไปนี้

ฉากที่ 1 จอร์จ แฮร์ริส (George Harris) บอก อีไลซ่า (Eliza) ภรรยาของเขาว่าเขาจะต้องหนีจากการเป็นทาสให้ได้ และเขาตัดสินใจลาจากเธอเพื่อหนีไปแคนาดา ฉากนี้แสดงให้เห็นความเด็ดเดี่ยว และการขอปัดป้องของ จอร์จ

ฉากที่ 2 เชลบี (Shelby) ตัดสินใจขายลูกทอม (Uncle Tom) ให้นักค้าทาส ชื่อ เฮลีย์ (Haley) ในฉากนี้ มีการพูดถึงลักษณะนิสัยของ ลูกทอมว่าเป็นคนดี ซื่อสัตย์

ฉากที่ 3 เมื่อ อีไลซ่า รู้ว่า เชลบี จะขายลูกชายของเธอ คือ แฮร์รี่ (Harry) จึงไปปรึกษากับลูกทอม และบอกว่า เธอจะพาลูกหนี ซึ่งฉากนี้ก่อให้เกิดความสะเทือนใจในความรักของแม่ที่มีต่อลูก และไม่ต้องการพรากจากลูก

ฉากที่ 4 อีไลซ่า เดินทางมาถึงแม่น้ำ ซึ่งแข็งเป็นน้ำแข็ง เพราะความหนาว แต่ถูกพวกนักค้าทาสตามล่า แสดงให้เห็นถึงความไร้มนุษยธรรม ของพวกนักค้าทาส ก่อให้เกิดความสงสาร เห็นใจ อีไลซ่า และลูกชาย ซึ่งชมซานหนีสุดชีวิตเพื่ออิสรภาพ

ฉากที่ 5 ฉากเต็มไปด้วยหิมะ อีไลซ่า และ แฮร์รี่ กระโดดยีนบนแผ่นน้ำแข็ง ที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ พวกนักค้าทาสติดตามมา ฉากนี้ยิ่งทวีความสงสารเห็นใจให้แก่ อีไลซ่า

ฉากที่ 6 เป็นภาพนิ่งไม่มีบทเจรจา แสดงให้เห็นภาพอีไลซ่า และ แฮร์รี่ อยู่บนแผ่นน้ำแข็ง ซึ่งลอยไปอย่างช้า ๆ โดยมีพวกนักค้าทาสยืนอยู่ริมฝั่ง

UNCLE TOM'S CABIN

ACT I. Scene I

Plain Chamber. Enter Eliza, meeting George.

ELIZA : Ah! George, is it you? Well, I am so glad you've come! (George *regards her mournfully*) Why don't you smile, and ask *after* Harry?

GEORGE : (*Bitterly*) I wish he'd never been born! I wish I'd never been born myself!

ELIZA : (*Sinking her head upon his breast and weeping*) Oh, George!

GEORGE : There, now, Eliza; it's too bad for me to make you feel so. Oh! how I wish you had never seen me—you might have been happy!

ELIZA : George! George! how can you talk so? What dreadful thing has happened, or is going to happen? I'm sure we've been very happy till lately.

GEORGE : So we have, dear. But oh! I wish I'd never seen you, nor you me.

ELIZA : Oh, George! how can you?

GEORGE : Yes, Eliza, it's all misery! misery! The very life is burning out of me! I'm a poor, miserable, forlorn drudge! I shall only drag you down with me, that's all! What's the use of our trying to do anything—trying to know anything—trying to be anything? I wish I was dead!

ELIZA : Oh! now, dear George, that is really wicked. I know how you feel about losing your place in the factory, and you have a hard master; but pray be **patient**—

GEORGE : Patient! Haven't I been patient? Did I say a word when he came and took me away—for no earthly reason—from the place where everybody was kind to me? I'd paid him truly every cent of my earnings, and they all say I worked well.

ELIZA : Well, it is dreadful; but, after **all**, he is your master, you know.

GEORGE : My master! And who made him my master? That's what I think of! What right has he to me? I'm as much of a man as he is! What right has he to make a dray-horse of me?—to take me from things I can do better than he can, and put me to work that any horse can do? He tries to do it; he says he'll bring me down and humble me, and he puts me to just the hardest, meanest and dirtiest work, on purpose.

ELIZA : Oh, George! George! you frighten me. Why, I never heard you talk so. I'm afraid you'll do something dreadful. I don't wonder at your feelings at all; but oh, do be **careful**—for my sake, for Harry's.

GEORGE : I have been careful, and I have been patient, but it's growing worse and **worse**—flesh and blood can't bear it any longer. Ever chance he can get to insult and torment me he takes. He says that though I don't say anything, he sees that I've got the devil in me, and he means to bring it out; and one of these days it will come out, in a way that he won't like, or I'm mistaken.

ELIZA : Well, I always thought that I must obey my master and mistress, or I couldn't be a Christian.

GEORGE : There is some sense in it in your case. They have brought you up like a child-fed you, clothed you and taught you, so that you have a good education-that is some reason why they should claim you. But I have been kicked and cuffed and sworn at, and what do I owe? I've paid for all my keeping a hundred times over. I won't bear it!-no, I won't! Master will find out that I'm one whipping won't tame. My day will come yet, if he don't look out!

ELIZA : What are you going to do? Oh! George, don't do anything wicked; if you only trust in heaven and try to do right, it will deliver you.

GEORGE : Eliza, my heart's full of bitterness. I can't trust in heaven. Why does it let things be so?

ELIZA : Oh, George! we must all have faith. Mistress says that when all things go wrong to us, we must believe that heaven is doing the very best.

GEORGE : That's easy for people to say who are sitting on their sofas and riding in their carriages; but let them be where I am-I guess it would come some harder. I wish I could be good; but my heart burns and can't be reconciled. You couldn't, in my place, you can't now, if I tell you all I've got to say; you don't know the whole yet.

ELIZA : What do you mean?

GEORGE : Well, lately my master has been saying that he was a fool to let me marry off the place-that he hates Mr. Shelby and all his tribe-and he says he says he won't let me come here any more, and that I shall take a wife and settle down on his place.

ELIZA : But you were married to me by the minister, as much as if you had been a white man,

GEORGE : Don't you know I can't hold you for my wife if he chooses to part us? That is why I wish I'd never seen you-it would have been better for us both-it would have been better for our poor child if he had never been born.

ELIZA : Oh! but my master is so kind.

GEORGE : Yes, but who know? -he may die, and then Harry may be sold to nobody knows who. What pleasure is it that he is handsome and smart and bright? I tell you, Eliza, that a sword will pierce through you soul for every good and pleasant thing your child is or has. It will make him worth too much for you to keep.

ELIZA : Heaven forbid!

GEORGE : So, Eliza, my girl, bear up now and good-bye, for I'm going.

ELIZA : Going, George! Going where?

GEORGE : To Canada; and when I'm there I'll buy you-that's all the hope that's left us.

You have a kind master, that won't refuse to sell you. I'll buy you and the boy-heaven helping me, I will!

ELIZA : Oh, dreadful! If you should be taken?

GEORGE : I won't be taken, **Eliza—I'll** die first! I'll be free, or **I'll** die!

ELIZA : You will not kill yourself'?

GEORGE : No need of that; they will kill me fast enough. I will never go down the river alive.

ELIZA : Oh, George! for my sake, do be careful. Don't lay hands on yourself, or anybody else. You are tempted too much, but don't. Go, if you must, but go carefully, prudently, and pray heaven to help you!

GEORGE : Well, then, Eliza, hear my plan. I'm going home quite resigned, you understand, as if all was over. I've got some preparations made, and there are those that **will** help me; and in the course of a few days I shall be among the missing. Well, now, good-by.

ELIZA : A moment-our boy.

GEORGE : (Choked *with emotion*) True, I had forgotten him; one last look, and then farewell!

ELIZA : And heaven grant it be not forever! (Exeunt)

Scene2

A dining-room.-Table and chairs.-Dessert, wine, etc., on table.

-Shelby and Haley discovered at table.

SHELBY : That is the way I should arrange the matter.

HALEY : I can't make trade that way-I positively can't, Mr. **Shellby**. (*Drinks*)

SHELBY : Why, the fact is, Haley, Tom is an uncommon fellow! He is certainly worth that sum anywhere-steady, honest, capable, manages my whole farm like a clock!

HALEY : You mean honest, as niggers go. (*Fills glass*)

SHELBY : No; I mean, really, Tom is a good, steady, sensible, pious fellow. He got religion at a camp-meeting, four years ago, and I believe he really did get it. I've trusted him since then, with everything I have-money, house, horses, and let him come and go round the country, and I always found him true and square in everything!

HALEY : Some folks don't believe there is pious niggers, Shelby, but I do. I had a fellow, now, in this yer last lot I took to **Orleans—'twas** as good as a **meetin'** now, really, to hear that critter pray; and he was quite gentle and quite like. He fetched me a good sum, too, for I bought him cheap of a man that was 'bliged to sell out, so I realized six hundred on him. Yes, I consider religion a valeyable thing in a nigger, when it's the genuine article and no mistake.

SHELBY : Well, Tom's got the real article, if ever a fellow had. Why, last fall I let him go to Cincinnati alone, to do business for me and bring home five hundred dollars. "Tom," says I to him, "I trust you, because I think you are a Christian-I know you wouldn't cheat." Tom comes back sure enough; I knew he would. Some low fellows, they say, said to **him—**

“Tom, why don’t you make tracks for Canada?” “Ah, master trusted me, and I couldn’t,” was his answer. They told me all about it. I am sorry to part with Tom, I **must say**. You ought to let him cover the whole balance of the debt, and you would, Haley, if you had any conscience.

HALEY : Well, I’ve got just as much conscience as any man in business can afford to keep, **just** a little, you know, to swear by, as ‘twere; and then I’m ready to do anything in reason to ‘blige friends, but this yer, you see, is a leetle too hard on a fellow-a leetle to hard!
(*Fills glass again*)

SHELBY : Well, then, Haley, how will you trade?

HALEY : Well, haven’t you a boy or a girl that you could throw in with Tom?

SHELBY : Hum! none that I could well spare; to tell the truth, it’s only hard necessity makes me willing to sell at all. I don’t like parting with any of my hands, that’s a fact.

Harry runs in

Hulloa! Jim Crow! (Throws a bunch of raisins towards him) Pick that up now. (*Harry* does so)

HALEY : **Bravo, little’ un!** (*Throws an orange, which Harry catches. He sings and dances around the stage*) Hurrah! Bravo! What a young ‘un! That chap’s a case, I’ll promise. Tell you what, Shelby, fling in that **chap**, and I’ll settle the business. Come, now, if that ain’t doing the thing up about the rightest!

Eliza enters.—Starts on beholding Haley, and gazes fearfully at Harry, who runs and clings to her dress, showing the orange, etc.

SHELBY : Well, Eliza?

ELIZA : I was looking for Harry, please, sir.

SHELBY : Well, take him away, then.

Eliza grasps the child eagerly in her arms, and casting another glance of apprehension at Haley, exits hastily

HALEY : By jupiter! there’s an article, now. You might make your fortune on that ar gal in Orleans any day. I’ve seen over a thousand in my day, paid down for gals not a bit handsomer.

SHELBY : I don’t want to make my fortune on her. Another glass of wine. (Fills *the glasses*)

HALEY : (*Drinks and smacks his lips*) Capital wine—first chop! Come, how will you trade about the gal? What shall I say for her? What’ll you take?

SHELBY : Mr. Haley, she is not to be sold. **My** wife wouldn’t part with her for her weight in gold.

HALEY : Ay, ay! women always say such things, ‘cause they hain’t no sort of calculation. Just show ‘em how many watches, feathers and trinkets one’s weight in gold would buy, and that alters the case, I reckon.

SHELBY : I tell you, Haley, this must not be spoken of-I say no, and I mean no.

HALEY : Well, you'll let me have the boy tho'; you must own that I have come down pretty handsomely for him.

SHELBY : What on earth can you want with the child?

HALEY : Why, I've got a friend that's going into this yer branch of the business-wants to buy up handsome boys to raise for the market. Well, what do you say?

SHELBY : I'll tink the matter over and talk with my wife.

HALEY : Oh, certainly, by all means; but I'm in a devil of a hurry, and shall want to know as soon as possible, what I may depend on. (Rises and puts on his overcoat. Which hangs on a chair. -Takes hat and whip)

SHELBY : Well, call up this evening, between six and seven, and you shall have my answer.

HALEY : All right. Take care of yourself, old boy! (Exit)

SHELBY : If anybody had ever told me that I should sell Tom to those rascally traders, I should never have believed it. Now it must come for aught I see, and Eliza's child too. So much for **being in** debt, heigho! The fellow see his advantage and means to push it. (Exit)

Scene3

Snowly landscape.-Uncle Tom's Cabin.- Snow on roof. -Practicable door and window. -Dark Stage.-Music. Enter Eliza hastily, with Harry in her arms.

ELIZA : My poor boy; they have **sold you**, but your mother will save you yet!

Goes to Cabin and taps on window.-Aunt Chloe **appears** at window with a large white night-cap on

CHLOE : Good Lord! what's that? My sakes alive if it ain't Lizy! Get on your clothes, old man, quick! I'm gwine to open the door.

The door opens and Chloe enters, followed by Uncle Tom in his shirt sleeves, holding a tallow candle

TOM : (Holding the light towards Eliza) Lord bless you! I'm skeered to look at ye, Lizy! Are ye tuck sick, or what's come over ye?

ELIZA : I'm running away, Uncle Tom and Aun Chloe, carry in off my child! Master sold him!

TOM AND CHLOE : Sold him!

ELIZA : Yes, sold him! I crept into the closet by mistress' door to-night, and heardmaster tell mistress that he had sold my Harry, and you, Uncle Tom, both to a trader, and that the man was to take possession to-morrow.,

CHLOE : The good Lord have pity on us! Oh! it don't seem as if it was true. What has he done that master should sell him?

ELIZA : He hasn't done anything-it isn't for that. Master don't want to sell, and mistress-she's always good. I heard her plead and beg for us, but he told her 'twas no use -that he was in this man's debt, and he had got the power over him, and that if he did not pay him off clear, it would end in his having to sell the place and all the people and move off.

CHLOE : Well, old man, why don't you run away, too? Will you wait to be toted down the river, where they kill niggers with Lizy-you've got a pass to come and go any time. Come, bustle up, and I'll get your things together.

TOM : No, no-I ain't going. Let Eliza go-it's her right. I wouldn't be **the one** to say no-'tain't in **natur** for her to stay; but you heard what she said? If I must be sold, or all the people on the place, and everything go to rack, why, let me be sold. I s'pose I can bar it as well as any one. Mas'r always found me on the spot-he always will. I never have broken trust, nor used my pass no ways contrary to my word, and I never will. It's better for me to go alone, than to break up the place and sell all. Mas'r ain't to blame, and he'll take care of you and the poor little 'uns! (Overcome)

CHLOE : Now, old man, what is you gwine to cry for? Does you want to break this old woman's heart? (*Crying*)

ELIZA : I saw my husband only this afternoon, and I little knew then what was to come. He told me he was going to run away. Do try, if you can, to get word to him. Tell him how I went and why I went, and tell him I'm going to try and find Canada. You must give my love to him, and tell him if I never see him again on earth, I trust we shall meet in heaven!

TOM : Dat is right, Lizy, trust in the Lord--He is our best friend, --**our** only comforter.

ELIZA : You won't go with me, Uncle Tom?

TOM : No; time was when I would, but the Lord's given me a work among these yer poor souls, and I'll stay with 'em and bear my cross with 'em till the end. It's different with **you**--it's more'n you could stand, and you'd better go if you can.

ELIZA : Uncle Tom, I'll try it!

TOM : Amen! The Lord help ye!

Exit Eliza and Harry

CHLOE : What is you gwine to do, old man? What's to become of you?

TOM : (*Solemnly*) Him that saved Daniel in the den of lions--that saved the children in the fiery furnace--Him that walked on the sea and bade the winds be still--He's alive yet! and I've faith to believe He can deliver me!

CHLOE : You is right, old man.

TOM : The Lord is good unto all that trust Him, Chloe. (Exeunt into *Cabin*)

Scene4

Room in Tavern by the river **side**.—A large window, through which the river is seen, filled with floating ice. -Moonlight. -Table and chairs brought on. Enter Phineas.

PHINEAS : Chaw me up into tobaccy ends! how in the name of all that's onpossible am I to get across that yer pesky river? It's a reg'lar blockade of ice! I promised Ruth to meet her tonight, and she'll be into my har if I don't come. (Goes **to** window) Thar's a conglomerated prospect for a loveyer! What in creation's to be done? That thar river looks like a permiscuous ice-cream shop come to an awful state of friz. If I war on the **adiacent** bank, I wouldn't care a teetotal atom. Rile up, you old varmint, and shake the ice off your back!

Enter Eliza and Harry

ELIZA : Courage, my boy—we have reached the river. Let it but roll between us and our pursuers, and we are safe! (Goes **to** window) Gracious powers! the river is choked with cakes of ice!

PHINEAS : **Holloa**, gal!—what's the matter? You look kind of streaked.

ELIZA : Is there any ferry or boat that takes people over now?

PHINEAS : Well, now, that's **onlucky**; I'm re'lly stopped running.

ELIZA : (*In dismay*) Stopped running?

PHINEAS : Maybe you're wanting to get over—anybody sick? Ye seem might anxious.

ELIZA : I-I-I've got a child that's very dangerous. I never heard of it till last night, and I've walked quite a distance to-day, in hopes to get to the ferry.

PHINEAS : Well, now, that's **onlucky**; I'm re'lly consarned for ye. Thar's a man, a piece down here, that's going over with some truck this evening, if he duss to; he'll be in here to supper to-night, so you'd better set down and wait. That's a smart little chap. Say, young 'un, have a **chaw** tobaccy? (*Takes out a large plug and a bowie-knife*)

ELIZA : No, no! not any for him.

PHINEAS : Oh! he don't use it, eh? Hain't come to it yet? Well, I have. (*Cuts off a large piece, and returns the plug and knife to pocket*) **What's** the matter with the young 'un? He looks kind of white in the gills!

ELIZA : Poor fellow! he is not used to walking, and I've hurried him on so.

PHINEAS : Tuckered, eh? Well, there's a little room there, with a fire in it. Take the baby in there, make yourself comfortable till that thar **ferryman** shows his countenance—I'll stand the damage.

ELIZA : How shall I thank you for such kindness to a stranger?

PHINEAS : Well, if you don't know how, why don't try; that's the teetotal. Come, vamoose!

(Exit *Eliza and Harry*) Chaw me into **sassage** meat, if that ain't a perpendicular fine gal! she's a **reg'lar** A No. 1, sort of female! How'n thunder am I **to get** across this refrigerated stream of water? I can't wait for that ferryman. (*Enter Marks*) Halloa! what sort of a critter's this? (**Advance**) Say, stranger, will you have something to drink?

MARKS : You are excessively kind: I don't care if I do.

PHINEAS : Ah! he's a human. Halloa, thar! bring us a jug of whisky instantaneously, of expect to be teetotally **chawed** up! Squat yourself, stranger, and go in for enjoyment. (They sit at table) Who are you, and what's your name?

MARKS : I am a lawyer, and my name is Marks.

PHINEAS : A land shark, eh? Well, I don't think **no** worse on you for that. The law is a kind of necessary evil; and it breeds lawyer just as an old stump does fungus. Ah! here's the whisky.

Enter Waiter, with jug and tumblers. Places them on table Here, you-take that shin-plaster. (Gives *bill*) I don't want any change-thar's a **gail** stopping in that room-the balance will pay for her-d'ye hear? -vamoose! (*Exit Waiter.-Fills glass*) Take hold, neighbour Marks-don't shirk the critter. Here's hoping your path of true love may never have an icechoked river to cross! (*They drink*)

MARKS : Want to cross the river, eh?

PHINEAS : Well, I do, stranger. Fact is, I'm in love with the teetotalist pretty girl, over on the Ohio side, that ever wore a **Quaker** bonnet. Take another swing, neighbour. (*Fills g/asses, and they drink*)

MARKS : A Quaker, eh?

PHINEAS : Yes-kind of strange, ain't it? The way of it was this:—I used to own a grist of niggers-had 'em to work on my plantation, just below here. Well, stranger, do you know I fell in with that gal-of course I **was** considerably smashed-knocked into a pretty conglomerated heap-and I told her so. She said she wouldn't hear a word from me so long as I owned a nigger!

MARKS : You sold them, I suppose?

PHINEAS : You're teetotally wrong, neighbour. I gave them all their freedom, and told 'em to vamoose!

MARKS : Ah! yes-very noble, I dare say, but rather expensive. This act won you your ladylove, eh?

PHINEAS : You're off the track again, neighbour. She felt kind of pleased about it, and smiled, and all that; but she said she could never be mine unless I turned Quaker! Thunder and earth! what do you think of that? You're a lawyer-come, now, what's your opinion'?

Don't you call it a knotty point?

MARKS : Most decidedly. Of course you refused.

PHINEAS : Teetotally; but she told me to think better of it, and come to-night and give her my final conclusion. Chaw me into mincemeat, if I haven't made up my mind to do it!

MARKS : You astonish me!

PHINEAS : Well, you see, I can't get along without that gal;- she's sort of fixed my flint, and I'm sure to hang fire without her. I know I shall make a queer sort of Quaker, because you see, neighbour, I ain't precisely the kind of material to make a Quaker out of.

MARKS : No, not exactly.

PHINEAS : Well, I can't stop no longer. I must try to get across that **candaverous** river some way. It's getting late-take care of yourself, neighbour lawyer. I'm a teetotal victim to a pair of black eyes. Chaw me up to feed hogs if I'm not in a ruinatious state! (Exit)

MARKS : Queer genius, that, very!

Enter Tom Loker

So you've come at last.

LOKER : Yes. (Looks into jug) Empty! Waiter! more whisky!

Waiter enters with jug, and removes the empty one. -Enter Haley

HALEY : By the land! if this yer ain't the nearest, now, to what I've heard people call Providence! Why, Loker, how are ye?

LOKER : The devil! What brought you here, Haley?

HALEY : (*Sitting at table*) I say, Tom, this yer's the luckiest thing in the world. *I'm* in a devil of a hobble, and you must help me out!

LOKER : Ugh! aw! like enough. A body may be pretty sure of that when you're glad to see 'em, or can make something off of 'em. What's the blow now?

HALEY : You've got a friend here-partner, perhaps?

LOKER : Yes, I have. Here, Marks--here's that ar fellow that I was with in Natchez.

MARKS : (*Grasping Haley's hand*) Shall be pleased with his acquaintance. Mr. Haley, I believe?

HALEY : The same, sir. The fact is, gentlemen, this morning I bought a young'un of Shelby up above here. His mother got wind of it, and what does she do but cut her **luckly** with him; and I'm afraid by this time that she has crossed the river, for I tracked her to this very place.

MARKS : So, then, ye're fairly sewed up, ain't ye? He! he! he! It's neatly done, too.

HALEY : This young 'un business makes lots of trouble in the trade.

MARKS : Now, Mr. Haley, what is it? Do you want us to undertake to catch this gal?

HALEY : The gal's no matter of mine-she's Shelby's-it's only the boy. I was a fool for buying the monkey.

LOKER : You're generally a fool!

HALEY : The same, sir. The fact is, gentlemen, this morning I bought a young 'un of Shelby up above here. His mother got wind of it, and what does she do but cut her **luckly** with him; and I'm afraid by this time that she has crossed the river, for I tracked her to this very place.

MARKS : So, then, ye're fairly sewed up, ain't ye? **He!he!** he! It's neatly done, too.

HALEY : This young 'un business makes lots of trouble in the trade.

MARKS : Now, Mr. Haley, what is it? Do you want us to undertake to catch this gal?

HALEY : The gal's no matter of mine-she's Shelby's-it's only the boy. I was a fool for buying the monkey.

LOKER : You're generally a fool!

MARKS : Come now, Loker, none of your huffe; you see, Mr. Haley's a-puttin' us in a way of a good job, I reckon; just hold still-these yer arrangements are my forte. This yer gal, Mr. Haley-how is she?-what is she?

Eliza appears, with Harry, listening

HALEY : Well, white and handsome-well brought up. I'd have given Shelby eight hundred or a thousand, and then made well on her.

MARKS : White and handsome-well brought up! Look here, now, Loker, a beautiful opening. We'll do a business here on our own account. We does the catchin'; the boy, of course, goes to Mr. Haley-we takes the gal to Orleans to speculate on. Ain't it beautiful?
(They confer together)

ELIZA : Powers of mercy, protect me! How shall I **escape** these human bloodhounds? Ah! the window-the river of ice! That dark stream lies between me and liberty! Surely the ice will bear my trifling weight. It is my only chance of escape-better sink beneath the cold waters with my child locked in my arms, than have him torn from me and sold into bondage. He sleeps upon my breast-Heaven, I put my trust in thee! *(Gets out of window)*

MARKS : Well, Tom Loker, what do you say?

LOKER : It'll do!

Strikes his hand violently on the table.-Eliza screams.-They all start to their feet.-Eliza disappears

HALEY : By the land, there she is now! *(They all rush to the window)*

MARKS : She's making for the river!

LOKER : Let's after her!

They all leap through the window.-Change

scene 5

Snowy Landscape. Enter Eliza, with Harry, hurriedly.

ELIZA : They press upon my footsteps-the river is my only hope! Heaven grant me strength to reach it, ere they overtake me! Courage, my child!-we will be free-or perish! (*Rushes off*)

Enter Loker, Haley and Marks

HALEY : We'll catch her yet; the river will stop her!

MARKS : No, it won't, for look! she has jumped upon the ice! She's a brave gal, anyhow!

LOKER : She'll be drowned!

HALEY : Curse that **young'un!** I shall lose him, after all.

LOKER : Come on, Marks, to the ferry!

HALEY : Aye, to the ferry!-a hundred dollars for a boat! They rush off

Scene 6

The entire depth of stage, representing the Ohio River filled with Floating Ice. Bank on right hand.

Eliza appears, with Harry, on a cake of ice, and floats slowly across.-Haley, Loker and Marks, on bank, right hand, observing.-Phineas on opposite shore.

End of Act I

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง มิสซิส สโตว์ ผู้เขียนนวนิยายเรื่องนี้ ต้องการแสดงให้เห็นถึงเคราะห์กรรมของชนผิวดำที่ตกเป็นทาสในอเมริกา และมุ่งหวังที่จะร้องขอความเป็นธรรมคือ การเลิกทาส นอกจากนั้น ยังเน้นเรื่องศาสนาว่าเป็นเครื่องช่วยให้อรอดพ้น และแสดงให้เห็นว่าความรักเป็นสิ่งดึงดูดคนชั่ว คือผู้ที่ไม่มีความรักให้ผู้อื่น

โครงเรื่อง โครงเรื่องไม่สมเหตุสมผล แต่ถูกกำหนดโดยแก่นเรื่อง เพื่อต้องการให้เกิดความหลากหลาย เรื่องราวแต่ละตอนจะต่อเนื่องกันอย่างหลวม ๆ โดยเหตุบังเอิญ อาทิเช่น การมาพบกันในช่วงเวลาที่พอเหมาะพอดีอย่างไม่น่าเชื่อ ทำให้เหตุการณ์หันเหไป ความหลากหลายจะพบได้จากมีฉากตลกสลับกับฉากเอาจริงเอาจัง ฉากเย็บสบสลับกับฉากที่มีความสับสนวุ่นวายเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหวและการกระทำ โครงเรื่องต้องการเน้นความประทับใจในความดีของ ลุงทอม (Uncle Tom) และอีวาน้อย (Little Eva) ความสำเร็จในการต่อต้านของ จอร์จ แฮร์ริส (George Harris) และอีไลซ่า (Eliza) ความชั่วร้ายของ ไชมอน เลกกรี (Simon Legree) และความตลกของ ทอปซี (Topsy) ละครแบ่งออกเป็นฉากย่อย 30 ฉาก โดยมีบางฉากเป็นฉากแบบภาพนิ่งไม่มีบทเจรจาซึ่งเรียกว่า ตาโบล¹ (tableaux)

ตัวละครเอก มีตัวละครที่สำคัญทั้งสิ้น 29 ตัว และมีการใช้ตัวละครประกอบมากมาย เช่น ในฉากค้าทาส แต่มีหลายฉากที่เกิดเหตุบังเอิญ มีตัวละครซ้ำ ๆ กันมาอยู่ในที่เดียวกันอย่างเหลือเชื่อ แม้จะเป็นฉากต่างเมืองกันก็ตาม

ตัวละครทุกตัวเป็นตัวละครตายตัว² (typed character) ไม่มีการพัฒนาลักษณะนิสัย จึงมีลักษณะนิสัยคงที่ เช่น ลุงทอม เป็นคนซื่อสัตย์กตัญญู อีวาน้อย เป็นคนดีสม่่าเสมอ จอร์จ แฮร์ริส เป็นคนชอบต่อต้าน ไชมอน เลกกรี เป็นคนชั่วร้าย โดยลักษณะภายนอกของตัวละครจะเป็นเครื่องบ่งชี้ลักษณะนิสัยได้ด้วย เช่น จอร์จ แฮร์ริส มีท่าทางกล้าหาญ ตัวละครจะถูกแบ่งอย่างชัดเจนโดยมาตรฐานทางศีลธรรมตามแนว เมโลดรามมา คือถ้าไม่เป็นคนดี ก็เป็นคนชั่ว และจะได้รับผลตอบแทนตามการกระทำนั้น

¹ เทคนิคการใช้ตัวละครวางท่าทางอริยาบทต่าง ๆ เพื่อแสดงเหตุการณ์ในละครเป็นภาพนิ่ง ดิเดโร (Diderot) นักปราชญ์ชาวฝรั่งเศสคิดขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นที่นิยมมาในศตวรรษที่ 19

² คุบทที่ 1 องค์ประกอบของละคร

บทเจรจา เป็นร้อยแก้วที่เรียบง่าย ตรงไปตรงมา ตัวละครมาก ตัวละครจะพูดอย่างเปิดเผยถึงความรู้สึก และความต้องการของตนเอง แต่การพูดอย่างเปิดเผยนี้เอง มักจะทำให้เมโลดราม่า ถูกล้อเลียนอยู่เสมอในการที่ตัวละครที่เป็นคนดีจะมีความสำคัญและตระหนักอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นคนดี มีศีลธรรม ในขณะที่ตัวละครเป็นคนชั่วก็จะตระหนักว่าตนเองมีธรรมชาติที่ชั่วร้าย กล่าวคือ ไม่ว่าจะคนดีหรือคนชั่ว จะทำอะไรหรือพูดอะไรก็จะสื่อแสดงให้เห็นถึงความดี ความชั่วอย่างชัดเจนเสมอ และเนื่องจากภาษาที่ใช้เข้าใจได้ง่าย ทำให้สามารถเร้าอารมณ์ความรู้สึกของผู้ชมได้เป็นอย่างดี บทเจรจาในเมโลดราม่า ทำให้มาตรฐานในการเขียนบทเจรจาในละคร คล้ายคลึงบทสนทนาในชีวิตประจำวันมากขึ้น

เพลง เพลงประกอบหลายตอน และมีบทเพลงประกอบเหตุการณ์ (incidental song) และระบำ ประกอบเสริมเพิ่มเติม แตกต่างกันไปในการจัดแสดงแต่ละครั้ง การมีดนตรีและเพลงประกอบ รวมทั้งเรื่องราวที่เร้าอารมณ์ ความรู้สึก ทำให้ละครเรื่องนี้ได้รับความนิยมอย่างสูง ลุงทอม ร้องเพลงสวดนิกาย เมธอดิสต์ (Methodist) และขอบร้องเพลง "Oh, had I the wings of morning." และ "I see a band of spirit bright." และเพลงที่ทาสผิวดำขอบร้อง คือ Old Folk at Home มีปรากฏในองก์ที่ 5 ฉากที่ 3

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา อ่านบทละครเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN ของ ไอเค็น และนวนิยายของ มิสซิส สโตว์
2. ให้นักศึกษา ทำตารางรายชื่อตัวละครที่เป็น “ตัวดี” และ “ตัวร้าย”
3. ให้นักศึกษา ยกตัวอย่างความไม่สมเหตุสมผล หรือความเหลือเชื่อในแง่การดำเนินเรื่อง

บทสรุป

ละครในศตวรรษที่ 19 ทั้ง 2 รูปแบบ คือ ละครจินตนิยม และ เมโลดราม่า ทำให้เกิดความสมจริงในการจัดฉากและการแสดง รวมทั้งบทเจรจาที่คล้ายชีวิตประจำวัน ซึ่งปูพื้นฐานให้กับละครสัจนิยม (Realistic Drama) ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และละครสัจนิยมนี้เป็นต้นกำเนิดของละครสมัยใหม่ (Modern Drama) ซึ่งพัฒนาต่อมาจนเกิดละครอีกหลายรูปแบบ แต่ละครเรีงรรมย์ประเภท เมโลดราม่า ก็มีไ้จะหมดไปจากโลกการละคร ยังมีการเสนอละครประเภทนี้กันอยู่เป็นประจำทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ เนื่องจากมีรูปแบบสนุกสนาน ถูกใจผู้ชมทุกยุคทุกสมัย

แบบทดสอบ

1. จงอธิบายลักษณะของละคร จินตนิยม

แนวตอบ ละครจินตนิยม ได้รับอิทธิพลมาจากลัทธิจินตนิยม ซึ่งต่อต้านกฎระเบียบของลัทธินีโอคลาสสิก ละครจินตนิยม จะมีลักษณะขัดกับกฎเกณฑ์เรื่องความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเวลา สถานที่ และการกระทำ นักแต่งบทละครที่ดีจะต้องมีลักษณะเป็นอัจฉริยบุคคล ซึ่งสามารถแสดง “ความจริง” ให้ประจักษ์ต่อสายตาผู้ชม และให้ผู้ชมรับรู้ได้ โดยกำหนดกฎเกณฑ์ในการเขียนบทละครขึ้นเอง (อธิบายรายละเอียดดูจากหัวข้อที่มาและลักษณะของละคร จินตนิยม)

2. เหตุใดแนวความคิดแบบ จินตนิยม จึงมิได้เป็นการปฏิวัติทางความคิดอย่างรุนแรงในประเทศอังกฤษ

แนวตอบ เนื่องจากประเทศอังกฤษ มิได้รับอิทธิพลของลัทธินีโอคลาสสิกมาอย่างเต็มที่ จึงทำให้ปฏิกิริยาโต้ตอบของลัทธิจินตนิยมในประเทศอังกฤษไม่สามารถมองเห็นได้อย่างเด่นชัด ประกอบกับประเทศอังกฤษมีนักแต่งบทละคร จินตนิยม สมบูรณ์แบบอยู่แล้ว คือ วิลเลียม เชกสเปียร์ แห่งยุคอลิซบิธัน

3. นักแต่งบทละครจินตนิยมในศตวรรษที่ 19 ที่มีชื่อเสียงมีใครบ้าง?

แนวตอบ บุลเวอร์-ลิตตัน (1803 - 1873) และเจมส์ เซอร์ดัน โนลส์ (1874 - 1872) (อธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมดูจากหัวข้อ นักแต่งบทละคร จินตนิยม)

4. เมโลดรามามีลักษณะอย่างไร?

แนวตอบ เมโลดราม่า คือ ละครเรีงมรย์ที่เขียนขึ้นเพื่อให้ถูกใจผู้ชม การผูกเรื่องจะดำเนินไปอย่างตื่นเต้นโลดโผนไม่คำนึงถึงเหตุผลมากนัก มีปริศนา การหักมุมกลับของเหตุการณ์ การค้นพบโดยมิได้คาดหมาย เหตุบังเอิญที่ไม่คาดฝัน ตัวละครมีลักษณะตายตัว มักจะมีเพลงประกอบเพื่อเร้าอารมณ์ผู้ชม (อธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมดูจากหัวข้อเมโลดราม่า)

5. เวทีละคร และการจัดฉากในศตวรรษที่ 19 มีลักษณะอย่างไร?

แนวตอบ การแสดงจะแสดงอยู่ในบริเวณเวทีส่วนใน ซึ่งจัดฉากให้ดูเหมือนกับเป็นฝาผนัง 3 ด้านของห้อง มีการศึกษารายละเอียดทางประวัติศาสตร์ เพื่อการจัดฉากให้สมจริง มีการใช้เครื่องประกอบฉากจริง เวทีละครมีลักษณะกลไกที่จะทำให้การจัดฉากแต่ละฉากรวดเร็วสมจริง (อธิบายรายละเอียดเพิ่มเติม ดูจากหัวข้อฉากระเบียบแบบแผนวิธีการแสดงละครในศตวรรษที่ 19)

6. จงอธิบายระเบียบแบบแผน และวิธีการแสดงละครในศตวรรษที่ 19

แนวตอบ การจัดฉากเน้นความจริงทางประวัติศาสตร์ และจัดฉากแบบที่ดูเหมือนฝาผนัง 3 ด้านของห้อง นักแสดงแสดงอยู่ในบริเวณที่ส่วนในที่จัดฉากไว้นี้ มีการใช้เครื่องประกอบฉากของจริง ใช้ระบบคารานำแสดง (อธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมดูจากหัวข้อระเบียบแบบแผนวิธีการแสดงละครในศตวรรษที่ 19)

7. ละครเรื่อง UNCLE TOM'S CABIN มีลักษณะใดที่ชี้ให้เห็นว่าเป็นละครเรีงมรมย์ ประเภทเมโลดราม่า ยกตัวอย่างมาสัก 3 เรื่อง

แนวตอบ เนื้อเรื่องแบ่งออกเป็นฉากย่อยถึง 30 ฉาก แต่ละฉากจะมีความสัมพันธ์กันอย่างหลวม ๆ ไม่สมเหตุสมผล เช่น เรื่องราวของ จอร์จ แฮร์ริส กับ อีไลซ่า เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของโครงเรื่องหลัก คือ ลุงทอม เพียงเพราะว่าอีไลซ่า กับ ลุงทอม เป็นทาสที่มีเจ้าของเดียวกัน ผู้แต่งต้องการเน้นแก่นเรื่อง คือ ความชั่วร้ายของการค้าทาส และความทุกข์ทรมานของพวกทาส ดังนั้นเนื้อเรื่องจะดำเนินไปเพื่อเสนอแนวความคิดนี้ โดยไม่คำนึงถึงความสมเหตุสมผล มีเหตุบังเอิญที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นเสมอ เพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินต่อไปได้ เช่น เซลบี เจ้าของเดิมของลุงทอม ทำเงินหายและได้คืนมาโดยไม่คาดฝัน

ตัวละครมีลักษณะตายตัว มองเห็นได้ว่าเป็นคนดี คนชั่ว จากรูปร่างลักษณะภายนอก และบทเจรจา และไม่มีการพัฒนาลักษณะนิสัย (ยกตัวอย่างจากบทละครมาสับสนุนคำตอบด้วย)